

3004

Канадійська Бібл. Число 62

О. Т. Даркович

ОЛЕСЯ

Діточа пєса на 2 дії з про-
ЛОГОМ.

Ціна 20 центів

— 1929 —

Накладом Видавництва
“ПРОМІНЬ”
623 Selkirk Ave.
Winnipeg, Man.

Канадійська Бібл. Ч. 60

О. Т. Даркович

ОЛЕСЯ

Діточа песа на 2 дії з про-
ЛОГОМ.

Ціна 20 центів

— 1929 —

"PROMIN"
623 Selkirk Ave.
Winnipeg, Man.

Передрук заборонений.
-1929-

О. Т. Даркович

ОЛЕСЯ

Діточа пєса на 2 дії з про-
логом.

Дієві особи

1. Дідусь. 2. Олеся.
3. Володко. 4. Андрій.
5. Орися. 6. Іринка.
7. Оля. 8. Галя
9. Петрусь 10. Івась
11. Маринка.
12. Перша Русалка
13. Друга Русалка
14. Третя Русалка.
15. Перший Татарин
16. Другий Татарин
17. Козак.

Темно. Поволі проясню-
ється. Світло.. Олеся ле-

жить на ліжкові а коло неї сидить дідусь.

Дідусь: Спи, моя донечко, спи, моя квіточко... Чого-ж ти не спиш? Чом не зачинеш очі свої?.. Спатоньки, спатоньки треба.

Олеся: Безліч казок ви казали мені. Всі вони страшні, жахливі... Скільки там слави, геройства, краси! Скільки посвяти для своєї батьківщини! Дідусю... (підвону... розкажіть ще про тих диться і обіймає) Дідусю... Запорожців, про тих козаків. Або ні... розкажіть про моїх тата і маму. Дідусю, так, розкажете? Що?... Ви плачете? У вас в очах сльози.

Дідусь:- Спи... Спи, моя ласочко... Зоро вечірняя....

(кладає її).

Олеся:- Чогож ви плачете?
Плачете, так?..

Дідусь:- Донечко люба,
ти спи... Не питай старого,
чого старий плаче... Ти не
знаєш ще горя, не розумі-
єш життя... Ти спи, а я тобі
буду оповідати, розказува-
ти...

Олеся:- Я так люблю слу-
хати!... Розкажіть про ту-
рецьку неволю, про мою ма-
му, тата... Іх Татари заби-
ли?..

Дідусь: Ти лиш сумуєш
після цього.

Але щож робити, без лиха
не проживемо.. Не журися,
донечко.. Твій тато і багато
людей полягли доброю
смертю, рідний край боро-
нючи. Кожний чоловік по-

винен боронити від всякого ворога свою рідну країну, не жаліючи свого життя.. Три роки я був у турецькій каторзі прикований до місця. А каторга,— це коравеслами, женучи судно. А бель такий.. Там гребли ми наші голі плечі раз - у - раз списували доглядачі нагаями та колючою таволгою. (Олеся трівожно зітхає і хитає головою). Покалічено тоді мене добре... А як визволили мене козаки, то нездатний я вже був козакувати. На Волинь вернувся до дому. Тут я пізнав твого тата, твою маму... Тоді було тобі років сім. Ти уже бігала швиденько. Жили ми гарно,— коли набігла Татарва. Що тут казати?

Відбивалися ми люто, та нічого не вдіяли. Село Татари спалили, багато людей повбивали, багато у неволю забрали. Мене вдарено чимсь важким по голові, — я упав. Але я не вмер, і у ночі очутився. Дивлюсь, місяць світить ясно. Тихо скрізь. Коли гляну круг себе, — аж я на пожарищі, а круг мене трупи, трупи... Рано я найшов твою мертву матір... Тут і тато твій лежав з розрубаною головою... А ти..... Олесю, вже спиш?... Олесю, спиш?... Ну, спи, спи моє серденько... (цілує). спи.. (відходить. Згодом зза куртини показується козак з бандурою, узброєний як на війну, і грає сумну пісню. Одразу тихо, відтак переходить в

сильні удари.)

Олеся: (прокидається і протирає очі.) Які це звуки? Нагадують бій, війну, перемогу, слави... О, сурми грають, кличуть в похід... козаки співають... гармати бють... (оглядається) О!... Хто ти, козаче? Хто ти? Хто? (Козак поволі ховається, а з ним і гасне світло.)

ДІЯ І.

Ліс. Велике дерево. Каміння. Струмок. Три русалки сидять і ніби від вітру гойдаються.

1-ша Русалка (співає) :

Я люблю тихі води

І яснії зорі,

Я люблю все буяти

На вільнім просторі.

Бо я вільна дочка

Запорожських степів;
У степу я зросла
Серед буйних вітрів.

2-га Русалка:

Чи чуєш? Вітер шумить
Листя негоду шепоче
Вода у струмочку
сумно журчить,
Пташки співати
не хочуть.

Чого то так?

3-та Русалка:

Хмари якісь
Чорні по небі пливуть...
Бачиш... понурий і ліс...
Слухай, вовки десь
гудуть...

Чого то так?...

1-ша Русалка:

Сонце мутне
Сходить ось як не-
весело...

А знаєш: зірка одна

У ночі з небозводу упала
Чого то так?

3-та Русалка:

Знаю уже,
Чого сумний такий час.
Тільки нині я вам не

скажу,

Щоб не засмутити вас.

(Грає тихо сумно скрипка)

Чуєте, вітер як нудно
шумить?

Встаньмо, танцюймо в
росі.

Хай отой сум мимо нас
пролетить,

Ми ж лиш жартуймо усі.

(Танцюють під звуки скрипки і так виходять.)

Входять діти з збаночка:
ми, :кошичками, шукаючи
ягід: то нагинаються то
встають і минають.)

Петрусь: Але ж я назби-

рав ягід собі! Бачиш, от повний збанок. Трапився мені такий густий ягідник, ягід було аж страх! Великі такі, червоні...

Олеся: А я зайчика там у кущах здибала. Тільки до скочить та в ноги. Я ж доганяю його, і всі ягоди розтрясла з кошичка тай не лишилось нічого. (Пішла).

Яринка: Дивіться, який тут гарний струмочок. Ааа!... яка чиста вода (бавиться водою).

Володко: Почекай, я наберу трохи у збаночок, ато захочеться пити в дорозі.

Орися: А в щож будеш потім ягоди збирати?

Володко: Що мені ягоди.. От як в дорозі захочеш води то за одну краплиночку

всі ягоди віддаси мені. (Пє воду.)

Оля: І я пити хочу. (Пє з долоні воду.)

Міаринка: Володку, дай зі збаночка напитися.

Володко: Почекай вже наплюся я... Не даси навіть напитися. (Пє.)

Орися (сідає під дерево):
А я от сяду й відпочину.

Володко: Ааа... яка добра вода... (до Маринки) На, пий, лише збаночка лиши цілого.

Орися: Як тут чудово в холодочку, в тіні. Івасю, йди, йди до мене.

Івась: (підставляє рота під спадаючу воду).

Орися: Івасю...

Івась: Сцо..?

Орися: Ходи до мене.

Івась: А казку розкажеш мені?

Ориця: Аякже, розкажу, розкажу про зайчика, про курочку, про...

Івась: Е, я того і слухати не хочу. (Сідає.) Ти розкази пло битву, пло козацьку війну, пло Тулків....

От таке я люблю слухати.

Оля:- І я не буду слухати, (сідає). Мені дідусь завжди оповідає про козаків.

Володко (входить): Що ви там дармуєте? А ягоди коли збирати? Зара до дому підемо.

Ориця: Ми вже всі маємо повно.

Володко: А я ще не назбірвав... піду збирати.

Олесю!.. Де ти? Агов!...

Олеся:- (за деревом) Ходи

сюди, Володку, тут так багато ягід! Ай, яй-яй!!

(Всі діти розходяться, лишаяються лиш Оріся, Івась і Оля).

Оріся:- Ну, то слухай, Івасю...

Івась:- Але як не буде про козаків оповідати, то я і слухати не хочу..

Оля: І я такі казки люблю..

Івась:- Не слухай, не слухай, Олю!...

Оріся:- (оповідає) В одному селі жив старенький дідусь і бабуся. Був у них маленький хлопчик і звався Юрчик. Юрчик ходив часто на польовання і брав з собою собачку, Сірка. От раз мама каже Юрчикови: "На тобі, синочку, стрільбу та піди на той бік річки і за

застріль лисичку, а то вона всі кури нам покраде.

(Входить Галя і Петрусь сідають і слухають). Узяв Юрчик стрільбу тай пішов. А собачка Сірко десь був побіг. Кликав, кликав його Кликав, кликав його Юрчик, тай пішов сам. Ішов він,— ішов лісом... Аж тут чує, що десь тупочуть кені. Оглянуся Юрчик і бачить: що їде чорна хмара Татар. Як побачили вони Юрчика, так всі до нього. А Юрчик налагодив стрільбу, прицілився, стрельнув і забив самого ватажка... Закричали Татаре і зі злістю кинулись на Юрчика. Закинули йому на шию аркана і сказали: “ Ти забив нашого ватажка, то за те ми і тебе за

бе́мо.” “Ні,— другі кажть
його треба привязати до
дерева аби голодні вовки
роздерли.” Так і зробили.
Привязали Юрчика, а самі
пішли у ліс і лягли табором
відпочивати. А тимчасом
собачка Сірко вернувся до
дому і як не застав Юрка в
дома, пішов у ліс шукати. І-
шов слідами, біг і нарешті
знайшов привязаного Юр-
чика. Сірко зрозумів, що
щось недобре з Юрчиком.
Перегриз мотузки і.... Юр-
чик став знов вільний.. Ніч..
Темно... А Юрчик не знає
в котрий бік до дому. Пу-
стився куди бачать очі. От
іде і бачить що горить о-
гонь, у лісі. То уже нашес-
ло,- думає, і підходить. Ди-
виться, а то Татаре розло-

жились табором.

Оля:- А Татари ті спали?

Івась:- Не пелебивай, Олю!

Орися:- Так, Татари всі спали. А Юрчик думає:-

“Все одно,- не знаю до дому доги і не повідомлю людей про Татар... Треба, краще якось самому з Татарами порадити”. І от взяв Юрчик та й підпалив ліс навколо Татар, а сам відійшов далеко й виліз на високе дерево, бо думав: що як будуть Татари утікати, то на землі його скорше знайдуть.”

Івась:- А де Сілко подігся?

Орися:- В корчі сховався.... Як розгорівся огонь, прокинулись Татаре... Коні почали бігати, іржати скакати в огонь.. А було то на весні, і

тогорішня суха трава почала горіти під ногами Татар. Не було рятунку, лізли в огонь, одні гинули, другі якось утікали...

Петрусь:- Ото добре... Ото добре!...

Орися:- Багато їх там в огні погинуло, а решта утікли назад до Туреччини. .. Так вратував Юрчик своїх, тата і маму. А то Татари забралиб на аркан і повелиб в Туреччину до неволі.

Галя: А тато й мама не шукали його в дома?

Орися:- Шукали... Ото, як настав вечір, а Юрчика не було, пішов тато шукати... Гукав, кликав, а Юрчика не знайшов. Бачив тато як ліс горів, але не думав, щоб так далеко зайшов Юрчик.

А як сонце зійшло зібрались у селі люди і вже хотіли іти шукати, коли нараз приходить з Сірком змучений Юрко.... “Де ти пропадаєш так довго? — спитався тато, тай почали його сварити. “Не сваріть мене, каже Юрчик, — бо якби не я то вас всіх забралиб Татари до неволі.” І він розказував все, як, де, і що з ним сталось. Всі похвалили Юрчика, тато заплакав, а мама взяла Юрчика на руки і сказала: “Ти відважний і розумний, Юрчику... Колиб не ти, то не тільки наше село, але і ціла Україна могла б загинути.”(павза) ...

Петрусь:- Чи то вже кінець?
(Павза).

Галя:- А я і не чула, як ця

казка починається.

Оля:- Орисю, оповідай ще ще про Юрчика.

Орися:- Я хіба другу казку нагадаю та розкажу.

Івась:- А що сталось з собацкою, Сілком?

Всі:- Ха-ха-ха!..

Івась:- Цого то вам тлеба, цого смієтесь?

Орися:- Сіркови дали повну миску пирогів.

Івась:- А він мабуть їв, і їв, і їв, і їв...

(За сценою свищуть, перекликаються:- “Гей, гей! До дому... До дому!-).

Оля:- Є,є,є,- вже до дому збираються, а я хотіла ще казку слухати.

(Входять діти, так само збираючи ягоди,крім Володка).

Івась:- А нам Олеся казку казала. Іринко, до дому вже йдемо!...

Іринка:- Вже пора... Я їсти хочу...

Івась: А, а ... я ягід мало маю.

Оля:- Ходімо, Івасю, разом будемо збирати.

Івась:- Ходім- (побігли, взявшись за руки).

Ориця:- (встає і співає).

Ішов дід на гриби,

Баба на опеньки

(Всі підскакують).

Баба свої посушила,

Дідові сиренькі.

Володко (За сценою) Олесю, Олесю!...

Олеся:- А го-гов!....

Володко:- (плачучи) --Олесю....

Олеся:- Чого ти відстав?

Володко:- Я ногу собі пробив. (входить, кульгаючи).

Усі співаючи, виходять.

Чути як віддаляються).

Олеся:- Як же ти пробив?

Володко- (сідає під дерево Наступив на терня...

У-У-У-У-, як болить!..

Олеся:- Дивиться на ногу) І яке велике дерево загнав..

Володко:- (хлипає).. Поволі, поволі...

Галя- (За сценою): Олесю, ти не йдеш до дому?

Олеся:- Зараз, зараз.. Я вас дожену.. Ходи, Володку, до води, обмиємо.... помагає йому іти)...

Володко- (Кульгаючи, іде і сідає на камінь, підставляючи ногу під спадаючу воду).

Олеся:- О, як вже спухла

нога. Як тепер до дому зайдеш?...

Володко (хлипає): Не души там. Не души, бо болить

Олеся:- Зараз, зараз. Я вийму...

Володко:- У-у-у-у.... (шарпає ногою).

Олеся:- О-о-о вже вийняла. Дивись, яка велика тернова колючка.

Володко:- (заглядає на ногу)... А во, кров іде....

Олеся:- Зара, зара, я зав'язу хустинкою... Настав ногу. (Перев'язує.) От тепер ступай і йди добре... -

(Чути тріскіт ломак і хід коней.)

Володко:- (хотів злізти з каменя, але насторожився)

О!...

Олеся:- Чого ти так ди-

вишся?

Володко:- Ти не чуєш?

Олеся:— (прислухується)
Щось дуже ломаччя трі-
щить. Мабуть...

Володко: (показує рукою)
О, дивись, дивись... (зляка-
но) Ходімо... ходімо, вті-
каймо.

Олеся:— Що ж ти бачив?

Володко: -Хтось страшний
на коні... вусатий, чорний...
В шапці червоній... Так, як
дідусь оповідали.

Олеся: (перелякано) О!... і
я бачу... Татаре, Володку,
татаре ідуть до нас у село.
Втікаймо... (Втікаймо!..пу-
стились іти). Ні Володку,
ти утікай, а ми....

Володко (з розпукою) : У-
тікаймо!.. Утікаймо!... (тя-
гне її)...

Олеся:- А щож буде.... Вони прийдуть у село і заберуть дідуся... Так, як нам тата і маму забрали? Всіх людей, ...і тебе, і мене.

Володко (тягне Олеся): Олеся... Ходімо!.. Я боюся...

Олеся:- Ти біжи сам до дому і скажи, нехай люди ховаються... Я лишусь, не піду

Володко:- Вони ж тебе заберуть...

Олеся:- Я не знаю. Може ні Ти біжи і кажи хай утікають.... а я їх затримаю, поки всі не поховаються.. А ні то заведу їх у те багно. Іди!

Володко: (побіг).

Олеся (у слід):- Дивись, там вода. Йди коло того дерева. Так, там. Скоро, скоро!... Ох, як страшно.... (дивиться) О, як їх багато.

О, ідуть сюди.. вже бачать мене. (Іде і сідає на камінь.)

Татаре (за сценою) Аллах! Аллах!...

I. Татарин: Дівчино, що ти тут робиш?

II. Татарин: (оббігає довкола.).

Олеся: (оглядається).

I. Татарин: Що, ти не розумієш мене, що мовчиш?... Я здається говорю вашою мовою. (За сценою чути: Аллах! Аллах!)

Олеся (встає): Так, я розумію.

I. Татарин: Але не думай утікати, бо все одно з наших рук не підеш.

Олеся: А хто ж ви такі?

I. Татарин: Хто ми такі?... Ми ясного сонця сини. При

йшли на Україну, щоб забрати тебе і всіх таких гарних дівчаток, як ти. Але от заблукали у лісі і не знаємо де вийти. Щастя нам не зрадило, ми здибали тебе і ти мусиш показати нам дорогу, а як ні — то ось... (бере за шаблю).

II. Татарин: Знай, хороша дівчино, як виведеш нас з цього лісу, то дістанеш у нашого баші велику ласку. Він одарує тебе великими багатствами і будеш першою з прислужниць у його дворі.

Олеся: Як я вас виведу з лісу то ви мене заберете?... і дідуся і мого брата до неволі?... І село спалите?

I. Татарин:- Так... Ми так зробимо. Такий маємо на-

каз нід Султана: Всіх забра-
ти; хто нездалий — забити,
а село пустити з димом.
Але вважай, як ти нас не ви-
ведеш з лісу, буде горе то-
бі...

II. Татарин: А як покажеш
дорогу, то будеш найщас-
ливійшою дівчинкою на сві-
ті. Будеш у найбільших рос-
кошах проживати, у золоті
у султанських палатах. Бу-
деш невільницею самого
Султана, царя всіх земель.

Олеся: Ні, я не хочу того.
Ви забили моїх тата і маму,
мене лишили сиротою, а те-
пер і дідуся хочете забити.

I. Татарин: Не вводь нас у
гнів... Я розумію, тобі шко-
да дідуся, але инакшої ра-
ди нема. Як ти нас не захо-
чеш вивести, ми тобі зітне-

мо твою хорошу головку, дитино... А самі всеж таки вийдемо на дорогу, не нині то взавтра.

Оля: (вагається.)

II. Татарин: Ну, щож ти думаєш так довго? У нас часу нема. Кажі: ведеш нас до села?

Оля (згодом): Так, заведу. Ви оминули село. Нам треба вернутись... Ходімо...

I. Татарин: Але гляди, не пробуй утікати, бо всеодно не утічеш...

II. Татарин: (Закидає на Олесю аркана.) Не утіче... Ми сядемо на коні, а вона буде вести нас. Ну, іди... В котрий бік село?

Олеся: Ось там... Я вас заведу... (іде, але не у той бік куди пішов Володко).

I. Татарин: Хлопці на коні!
(Виходять. Чути: Аллах!
Аллах!... Віддаляють, лиш
ломаччя тріщить.)

**Три Русалки входять
крадучись.**

I. Русалка: Чи бачиш? Оле-
сію взяли....

І які страшні ті люди...
Хочуть шоби у село завела
Чи добре, добре так буде?

II. Русалка:-
Ти знаєш?... Шукає вона
Для них в цьому лісі заглади
Село не у той бік, а там,—
Вона у багно їх провадить.

III. Русалка:-
Тож то так сумно було
Нині у ранці у гаю...
Вони покарають її за це зло
Тяжко її покарають...

I. Русалка:-
Не зло!... Вона ратує

Нарід любовю своєю...

(прислухуються).

Татарин (за сценою): Куди ж ти нас ведеш?... Де ти завела! Це багно... Коні стрягнуть.... Іти не можна..
(Крик, метушня).

Олеся (за сценою): Так, це багно.... Я вас завела і ви не вийдете з відсіля...

Татари:- Ми убемо тебе..

Олеся:- Я умру... Але я вратую свого дідуся і всіх людей у нашому селі....

(Чути переразливий крик
Олесі, потім "Аллах, аллах!")

1. Русалка:-

О!... вони вбили її!..

Ходімо... ходімо до неї.

(Вибігнють).

Занавіса.

ДІЯ II.

Краєвид той самий. Вечір . Горить костер. Дідусь сидить на камені,- задуманий, засмучений. Володко підкладає дрова в огонь.

Дідусь: От і вечір настав. А Олесі ще не знайшли.... і сліду навіть нема.... Володку, чи ти напевно знаєш, що Олеся лишилась коло цього каменя?...

Володко:- Так, дідусю... Вона сказала аби я біг до села.. Я побіг, і як оглянувся, то вона сиділа тут.... де ви сидите. Я пам'ятаю добре ... У цьому струмочку я і ногу мив... (роздивляється). Так... тут...

Дідусь: Дивно... Ми у лісі, сховавшись, сиділи два дні,

а тут уже день шукаємо її..
і нема нічого... Ані Татар,
ані Олесі...

Володко: Може вона їх
повела далеко, далеко. Гет
геть, аж туди у ліс... і може
аж завтра вернеться.

Дідусь (зітхає): Татари
не випустять.. Вона мабуть
відвела їх від села, а вони
забрали її... Нас врятувала
а себе занапастила.....

Треба і нам вже вертатись
до дому... Люди вже пішли,
ходімо і ми....

Володко: А Галя і Орися.
і Андрій і Петрусь..і Оля з І-
васем у лісі.....

Дідусь: Заждемо на них і
підемо... Так пізно ходити,
го страшно, нічо не видно.
Ось, уже і ідуть...

Івась (вбігає): У-у-у.. Ми

сліди знайшли!...

Татали на конях були....

Оля (вбігає): Але великі сліди.... багато.. багато...

Володко: Де?... То по слідах іти і іти... і знайдемо.

Дідусь (встає) Сліди знайшли, кажете?... А деж Андрій? По слідах ідіте. Знайдемо!...

Оля: Андрій пішов слідами. З ним пішли Галя і Петрусь і Орися...

Дідусь (іде) Де тії сліди?

Івась: Ходіть, я вам покажу ... Так багато!...

(Всі ідуть).

Дідусь: Зачекайте хто на мене коло огню, а то погасне... Олю, лишись з Володком...

Володко: Ні, я не хочу... Я піду Олесі шукати!...

Івась: Залаз я показу слід і лисусь... (Пішли)...

Оля (підкладає дрова):
Бідна Олеся... І чом вона з нами тоді не пішла, а лишилася чогось..а

Івась (за сценою): От дивіться, як тлаву потовкли!

Оля: Булаб вона з нами сховалась, колиб Татал на бре.

Івась (входить): Взе найдемо. Олю, тобі скода Олесі?

Оля: А певно... Якби була з нами пішла, то булоб добре.

Івась: Цого добле?

Оля: А так... Булаб з нами.. Сховалибся у лісі всі....

Івась: Ото лаз!. А як би ти слховалась, колиб Татал на лізло повно до хати?...

Оля: У ліс утіклаб...

Івась: Ого!.. А вони за тобою..

Оля: А я на дерево вилізлаб...

Івась: А вони патиком тебе....

Оля: А я ще вище....

Івась: А вони делево зваллять... Еге... упадесь і забесся.

Оля: Ну, то мене тато сховавби.

Івась: А тата забралиб..

Оля: А, а я не дам тата.

Андрій (за сценою): Ай-яй-яй!... Дивіться, діду, що то таке в багні?!

Івась: О, знайсли! (встає) Ох, я буду за бороду салпати Татала. (слухає).

Андрій (за сценою): То вони, коні застрягли.. Ось

Сліди тут провадять...

Дідусь: О... то може... може і Оля там?...

Андрій: Коли дійти туди не можна...

Оля: Івасю, сядь коло мене, а то я боюся..

Івась (сідає): А що, я казав, що знайдуть!

Андрій (за сценою): О..о о... тут щось лежить!

Дідусь: Де? Де?

Івась: Поклади дров, а то зимно.

Оля: Чого тобі зимно?
(кладає дров).

Івась (тулиться до Олі)
і страшно....

Входить Галя, Орися і Петрусь.

Петрусь (засапаний)
Вже знайшли Олесю!

Галя: Її забили Татари!...

Оля: А де вона?

Ориця: Зараз принесуть..

Петрусь: А Татари всі за-
страгли у багно. Коні попе-
ревертались, лиш ноги
стирчать.

Володко (входить з ша-
блею). О... та шабля, якою
Олесю забили..

Івась: То така велика!

Дідусь (вносить на ру-
ках не живу Олесю) За ним
іде Андрій). Ось.. таки знай-
шли.. Але вже нема Олесі, я-
ка вами бавилася... (кладе)
на підлогу коло огню) .Не-
ма вже моєї найбільшої по-
тіхи, що була розрадою на
старі літа...

(Діти стоять з одного бо-
ку і з другого боку Олесі...
Дідо на колінах по середині
З за дерева виходять три

Русалки).

Дідусь (встає): Але я радію, що бачу такий вчинок. Ти, Олесю, не пожаліла свого життя, аби врятувати не тільки свого старого дідуся, але всіх людей у нашому селі, а може і більше... Може всю Україну ти врятувала своїм життям. Я радію, що діти зрозуміли наші стремління, а одна з усіх, Олеся, доказала те своєю посвятою. Ти, Олесю, умерла з честю і славою,— обороняючи свій край, лицарство козацтва, честь і їх славу. Ти зрозуміла і доказала, що солодша смерть ніж утрата чести і слави своїх батьків. Так кожний повинен боронити свій край. Дай, Боже, усякому такої

смерти. (Усі поволи ста-
гують на коліна. Скрипка гра-
є: Боже, Великий єдиний.)

Завіса.

Загальні уваги.

Представлення має віто-
граватися живо і рухливо,
інакше тратить свою вар-
гість. Найбільшу увагу тре-
ба звернути на гурт дітей,
котрі збирають ягоди, на
удекоровання і освітлення
сценерії.

Прольог: Олеся лежить у
ліжкові, дідусь коло неї си-
дить. Ліжко стоїть на перед-
ньому пляні сцени, а заднь-
ою стіною служить брунат-
на або синя завіса. Та заві-
са по середині (коло голо-
ви Олесі) переділюється.

Сюда входить дідусь, звідси з'являється і козак.

I. дія. — Ліс. Велике дерево має стояти майже по середині сцени, трохи в лівий бік від глядачів. З правого боку велике каміння, з якого спадає вода. Водоспад легко зробити, поставивши бляшане коритце. За кулісою над тим коритцем умістити діраве ведро води. Вода має спадати у друге відро, заховане за каміння.

II. дія. — Краєвид той самий, лише що тепер вечір і горить огонь.

Освітлення до вподоби, — кольорові є кращі. Убрання і характеристика:

Дідуся — сивий, сивий, з довгими сивими вусами, в білій сорочці, в білих широ-

ких шараварах і в чоботях. В руках палиця, в зубах люлька, на голові крилатий солом'яний капелюх (бриль). Олеся: — В "Прологові" в ліжку в білій сорочці. В лісі — зібрана в укр. стрій. Ногги босі, як у всіх. Володко: і інші діти зібрані звичайно в укр. строях. Олеся в літах 12, Володко 8—9. Івась наймолодший за всіх але жвавий. Оля, Петусь, Галя - в літах 9, 10, 11. Маринка і Яринка — доповняючі ролі і літа байдужі. Орися літ 13, мусить уміти гарно говорити: голосно, ясно і впливаючо. Андрій літ 15. Три Русалки: фантастичний стрій, білий, блискучий. Усі троє в літах 9, росту рівного всі.

Двоє Татар: зібрані в чер-

воні шпичасті шапки, в довгих червоних шараварах, в низу підв'язаних очкурком. На плечах плащ. Збоку шаблі, аркани, в руках довгі списи. Багато на них золота і взагалі блеску. Козак - гарний хлопець, без вус, убраний у гарний, багатий козацький стрій. Грає або на скрипці або на бандурі.

УВАГА!

Ті, що виставляють на сцені діточі картини з "Проміня", зводять ласкаво зараз по виставі прислати певну частину з доходу на піддержанне Видавництва.

ДІЙСНО ТАК!

“Щоб нарід вічно був нічим і нічого не знав, то вчіть його чужою мовою, або не вчіть нічого.” Так сказав Борис Грінченко, найбільший український діяч і письменник.

Людина є такою, якими є її думки, а думки людини є такими, яким є її виховання.

Щоб бути народом живим, творчим, свідомим, амбітним, характерним, могутнім, то треба мати умову силу духа й волі. Ці прекмети ніколи не здобудите без читання відповідної літератури.

В дитинстві рішається доля дорослої людини. Яке виховання дітей, такий з них буде народ. Українські діти повинні якнайбільше читати своїх рідних діточих книжок і часописей.

Передплатіть для своїх діточок “ПРОМІНЬ”, одинокий ілюстрований журнал для укр. молодіжи в Канаді й Америці. Річна передплата в Канаді \$1.50. Поза Канадою \$1.75.

Ще можете набути всі попередні річники оправлені по \$2.75. Брошура-

**вані \$1.50. Шліть ще нині свою перед
плату і замовлення на адресу:-**

**ПРОМІНЬ, 623 Селкірк Евеню,
Бінніпег, Ман., Канада.**

ДІЙСНО ТАК!

“Щоб нарід вічно був нічим і нічого не знав, то вчіть його чужою мовою, або не вчіть нічого.” Так сказав Борис Грінченко, найбільший український діяч і письменник.

Людина є такою, якими є її думки, а думки людини є такими, яким є її виховання.

Щоб бути народом живим, творчим, свідомим, амбітним, характерним, могутнім, то треба мати умову силу духа й волі. Ці предмети ніколи не здобудите без читання відповідної літератури.

В дитинстві рішається доля дорослої людини. Яке виховання дітей, такий з них буде народ. Українські діти повинні якнайбільше читати своїх рідних діточих книжок і часописей.

Передплатіть для своїх діточок “ПРОМІНЬ”, одинокий ілюстрований журнал для укр. молодіжи в Канаді й Америці. Річна передплата в Канаді \$1.50. Поза Канадою \$1.75.

Ще можете набути всі попередні річники оправлені по \$2.75. Брошуровані \$1.50. Шліть ще нині свою передплату і замовлення на адресу:-

ПРОМІНЬ, 623 Селкірк Евеню,
Вінніпег, Ман., Канада.